

Gözyaşı Çetelesi

– Dilaraaksoy · 20 Eylül 2020

Kendimin kendime gülümseyip göz kırpmasına ihtiyacı var. Yitik duvarlar katmanında kara teslimiyet sunduğum çaresiz bekleyişler kadar yine güzel bir “Hoşça kal” a sığdırıldım. Her duvar, durduğum bir tren rayı oldu gözlerimde. Harfler ve kardiyolog kelimeler akıp gidiyorlar kocaman yalnızlığında bak...

Hiç kimse gelmiyor. Mutluyum aydınlıklarında gece lambası olduğumu kimse fark etmiyor; birdenbire elektriği kesiliyor yaşamın, ben de ampulümü soğumuş yalnızlığında kaybediyorum.

Hiç kimse gelmiyor. Sevgilim, neredesin? Gözlerim acıyan bir kısmet değilmiş tabelası; camı kalbime batıyor. Neredesin?

Özlemedin mi? Bugün de dersime çalışmadım. Yalnız insan kalabalığa imza atmaz. Bu yoklama da ben yokum. Neredesin sevgilim? Yazılmadığım günüşiği bodoslama giren feryat kampüsüne beni bir borç bildi.

Akmıyor gözyaşım. Burada olmalısın. Öfke nöbetimin saatini şaşmadığı sen krizinden bir küçük hap gibi iyi gelmelisin bünyemin şefkat harbine, sana kalbimden çok ihtiyacım var. Sağ mısın?

Bilmiyorum... Ölüler hep bir nispet halinde. Seni göremiyorum ama. Atlıyorum gece vosvosumdan, kapısı açık kısmetler bir ısırk alıyor yarından. Neredesin? Bir selam versen yedi düvelinden hesap soracak geçmişim; neden daha önce gelmedin diye. Kızarıyorum hep. Acı biber yemişim, domatesin fiyatı artmış halka kıyamamış ben domates olmuşum gibi. Kabarcıklar oluşuyor alın yazımda.

Dermatolojik sensizliklerle kurdeşen döküyorum aşka. Neredesin? Seni buraya değil, kalbimin üçüncü köprüsünün araba geçmez ve yayalardan itinayla seni seçen prosedüründen yana sevmeliyim. Bana yalnız sen gelmelisin. İstanbul’un karnı acıkmış ürkek mutlulukları bize gülmeli yalnızca.

Neredesin sevgilim? Ben buradayım. Seni görmeden yazabiliyorum. Kaç çaresiz zaman oldu, sayabilirdim zamanın göz altı torbalarından. Yapmadım.

Sevgilim... Ökseli muhtaç duamın olmaz tiradı... Seni, temel oyunculuğumun köhne anından itibaren flörtöz aktörlerin arasından kalbime gerçek seven kısmeti olarak yazdı senarist; ama sen yoksun.

Neredesin sevgilim? Seyirci bizi bekliyor. Senaryomuzun sonunda evime gelip kapımda nöbetler tutuyorsun, kirpiklerimden bağlıyorsun beni rüzgara; bir sana uçasım geliyor. Tutuyorsun. Neredesin? Sahnemiz bizi bekliyor.

Zamanı gelince ölmek güzel gelir aşka. Bizim sevmek zamanımız neden saatinde bizi çalmıyor?

Kendimin kendime gülümseyip sınıksı sarılması gerekiyor. Sen, yalnız bırakmadığın için yalnızlığımı.

Öyle değil mi? Sevgilim... Bir ağlamak geliyor bana doğru. Sanırsın otobüsü kaçırmış ve koşarak bana ulaşmaya çalışmış. Beni senin sevemediğinden çok seviyor. Kırılan dallarım kuşlarına yem atıyor. Öksüz kalmasınlar...

Bir ben doyamadım. Sonsuz sevda tufanında azimli öğrencisiymiş yalnızlık, hep benden başarılı çıktı.

Neredesin sevgilim? Özüme dönüp dolaşıp baktığımda gördüğüme sevindiğim tek yalnızlığım sensin. Bir kez daha sevindim; yeniden sevilemeyip senden yana, yeniden gündemine gelmek üzere aşkın... Sustu dilimlenen gecemin bize bölünmeyen fıkirsiz mutlu zamanı... Ben de sustum. Ben... Beni bana kırdıran

sevdanın üç yüz altmış beşinci gününün güzel sensizliğinde bir sahil kasabasının metruk acısındaım;
kendime yıkılıım sana şükürlenemem. Senaristin değiştiği zalim bir senaryodayım. Kader, üç yüz altmış
beş kere yok yazar seni bana. Haddim olmadan âşığı oynayan bir âşığım...

Dilara AKSOY